

HO VEIG, HO VULL, HO TINC

Dissabte 6 de gener

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: 2 Corintis 8:1-7; Mateu 13:3-7, 22; Gènesi 3:1-6; Isaïes 56:11; Mateu 26:14-16; 2 Pere 1:5-9.

PER MEMORITZAR:

“El qui ha rebut la sembra entre dels cards és aquell qui escolta la paraula, però els afanys de la vida i la seducció de la riquesa ofeguen la paraula i la deixen estèril” (Mateu 13:22).

L'amor als diners i les possessions materials pot provenir de molts angles diferents. Ellen G. White descriu la maniobra del diable per atraure'ns a través de les estratagemes del materialisme. “Aneu, induïu als posseïdors de terres i diners a què s'embriaguin amb les cures d'aquesta vida. Presenteu-lis el món en el seu aspecte més atractiu, perquè dipositin aquí el seu tresor i posin els seus afectes en les coses terrenals. Hem de fer tot el possible per impedir que els que treballen per la causa de Déu tinguin mitjans que puguin utilitzar contra nosaltres. Mantingueu els diners en les nostres pròpies files. Com més mitjans obtinguin, més mal causaran al nostre regne arrabassant els nostres súbdits. Facin que es preocupin més pels diners que per l'edificació del Regne de Crist i la difusió de les veritats que nosaltres odiem, i no necessitarem témer la seva influència; perquè sabem que tota persona egoista i cobdiciosa caurà sota el nostre poder i, finalment, serà separada del poble de Déu” (CMC 160, 161).

Aquesta estratagema, per desgràcia, sembla estar funcionant bé. Analitzem, doncs, aquests perills i el que la Paraula de Déu ens diu, perquè puguem evitar aquest parany espiritual.

L'EVANGELI DE LA PROSPERITAT

Un popular predicador televisiu té un missatge senzill: Déu et vol beneir, i la prova de la seva benedicció és l'abundància de béns materials que posseeixes. En altres paraules, si ets fidel, Déu et farà ric.

Aquesta idea, o les seves variants, s'ha anomenat l'evangeli de la prosperitat: *Segueix a Déu, i ell et farà ric en béns mundans*. Aquesta idea no és més que una falsa justificació teològica per al materialisme, perquè allò que realment està dient és: *Vols ser materialista i sentir-te bé? Bé, tenim l'“evangeli” per a tu*.

Però relacionar l'evangeli amb la garantia de riqueses és una distracció mal canalitzada. Aquesta creença genera una dissonància amb les Escriptures i reflecteix una teologia egocèntrica que no és més que la veritat a mitges i enfundada en llenguatge bíblic. A la base d'aquesta mentida hi ha el problema de l'essència de tot pecat, que és el jo i el desig d'agradar al jo per sobre tota la resta.

La teologia de l'evangeli de la prosperitat ensenya que si li donem a Déu obtenim, a canvi, la garantia que tindrem riqueses materials. Però això fa que Déu sembli una màquina expenedora i converteix la nostra relació amb ell en un mer tracte: *Si jo faig això, tu promets fer allò*. Donem, no perquè és el que cal fer, sinó pel que obtenim a canvi.

Aquest és l'evangeli de la prosperitat.

Llegeix 2 Corintis 8:1 al 7. Què passa aquí? Quins principis veiem en aquests versicles que contradiuen aquesta idea de l'evangeli de la prosperitat? Què vol dir Pau quan parla de tenir “una generositat abundosa” (2 Corintis 8:7, BCI)?

Aquestes persones, fins i tot trobant-se en “profunda pobresa” (2 Corintis 8:2, SBT), eren molt generoses i donaven encara més del que es podien permetre. Textos com aquests, i molts altres, ajuden a refutar la falsa teologia de l'evangeli de la prosperitat, que ensenya que, si vivim bé amb Déu, tindrem moltes possessions materials com a resultat d'això.

Quins exemples pots trobar de persones que són fidels a Déu, però no són rics en possessions mundanals, i dels que no són fidels a Déu, però són rics en possessions mundanes? Què hauria de dir-nos això sobre l'ús de la riquesa com a indicador de les benediccions de Déu?

VISIÓ ESPIRITUAL BORROSA

No necessitem que la Bíblia ens ensenyi una veritat òbvia: els afanys d'aquesta vida i les seves riqueses són temporals. Aquí no hi ha res que duri, i el que perdura, per cert, no ho fa per molt temps. Com va dir Pau: “El nostre objectiu no és pas el món que es veu, sinó el món que no es veu, perquè el món que veiem dura poc, i el món que no es veu dura per sempre” (2 Corintis 4:18). Els cristians són miops quan se centren en els afanys d'aquest món abans que en el camí que condueix al cel. I hi ha poques coses que poden encegar més la percepció d'aquest camí que l'engany de les riqueses. Helen Keller, que era cega, va dir: “La persona més patètica del món és algú que té vista, però no té visió”. La Bíblia està plena d'exemples de persones que podien veure però que, en realitat, eren espiritualment cegues.

“Alguns estimen tant el món que aquest consumeix el seu amor per la veritat. A mesura que els seus tresors aquí augmenten, el seu interès en el tresor celestial disminueix. Com més posseeixen d'aquest món, amb més força l'abracen, com si temessin que el seu cobejat tresor pogués ser llevat. Com més posseeixen, menys tenen per oferir als altres perquè, com més tenen, més pobres es senten. Oh, l'engany de les riqueses! Ells no veuran ni percebran les necessitats de la causa de Déu” (SG 2:267).

La visió espiritual borrosa posa en risc la salvació eterna. No n'hi ha prou tenir Jesús a la vista; hem de centrar-nos en ell.

Llegeix Mateu 13:3 al 7, i 22. A quin perill es refereix Jesús? Per què és fàcil que qualsevol persona, rica o pobre, caigui en aquest parany?

En primer lloc, Jesús ens adverteix sobre “els afanys de la vida” (Mateu 13:22). Jesús sap que tots tenim preocupacions, incloent les financeres. Els pobres es preocupen perquè no tenen suficient, els rics es preocupen sobre què més podrien necessitar. Només hem d'assegurar de no permetre que aquestes preocupacions “ofegu[i]n la paraula” (Mateu 13:22) en la nostra vida.

En segon lloc, Jesús ens adverteix sobre “la seducció de la riquesa” (Mateu 13:22). Tot i que les riqueses no són dolentes, tot i així posseeixen el poder d'enganyar-nos d'una manera que pot conduir-nos a la nostra destrucció final.

En quina mesura pots veure en la teva vida l'“engany de la riquesa” (Mateu 13:22, SBT)? Quines decisions pràctiques pots prendre per protegir-te d'aquest engany?

ELS PASSOS DE LA COBDÍCIA

Com tots els pecats, la cobdícia comença al cor. Comença dins nostre i després treballa cap a fora. Això és el que va passar a l'Edèn.

Llegeix Gènesi 3:1 al 6. Què va fer Satanàs per temptar Eva a pecar? De quina manera ha utilitzat els mateixos principis a través dels segles per enganyar-nos també a nosaltres?

“La dona, veient que l'arbre era bo per a menjar, que era agradable a la vista i excel·lent per a aconseguir coneixement, prengué del seu fruit i en va menjar, i també en va donar al seu home i en van menjar tots dos” (Gènesi 3:6).

Si no coneguéssim bé la història, podríem pensar que la indústria publicitària va obtenir el seu exemple paradigmàtic de com vendre els seus productes a partir del relat de l'Edèn. El diable va presentar el fruit de l'arbre prohibit de tal manera que va generar en Eva el desig de voler més del que ja tenia, i fer-li pensar que necessitava alguna cosa que realment no tenia. Quina brillant idea! La caiguda d'Eva és una demostració dels tres passos que cada un de nosaltres fa quan caiem en l'avarícia: *Ho veig, ho vull, ho tinc*.

La cobdícia, per descomptat, pot ser un pecat silenciós. Igual que la luxúria, està amagada darrere del vel de la nostra carn. Però, quan finalment produeix fruits, pot ser devastadora. Pot danyar les relacions, deixar cicatrius en els nostres éssers estimats i, després, omplir-nos de culpa.

Si permetem que la cobdícia aflori, aquesta anul·larà qualsevol principi. El rei Acab va veure la vinya de Nabot, la va voler i “va fer el ploramiques” fins que la seva dona, Jezabel, va manar matar Nabot (1 Reis 21). Acan no va poder resistir quan va veure una peça de roba i diners, així que els va cobejar i els va prendre (Josuè 7:20-22). Al cap i a la fi, la cobdícia és simplement una altra forma d'egoisme.

“Si l'egoisme és la forma predominant de pecat, la cobdícia pot considerar-se la forma predominant d'egoisme. L'apòstol Pau ho insinua de manera cridanera en descriure els ‘temps perillosos’ [2 Timoteu 3:1, *SBT*] de l'apostasia final: representa l'egoisme com l'arrel prolífica de tots els mals que aleshores prevaldran, i la cobdícia com el seu primer fruit. ‘La gent serà egoista, amb ancia de diner’ [2 Timoteu 3:2]” (J. HARRIS, *Mammon*, pàg. 52).

■ Per què és important reconèixer en nosaltres totes i cadascuna de les tendències a la cobdícia?

LA COBDÍCIA: FER LES COSES A LA TEVA MANERA

Llegeix Isaïes 56:11. De quin pecat ens adverteix?

Per a nosaltres, que som éssers caiguts, la cobdícia pot ser tan fàcil com respirar. I tan natural, també. No obstant això, és difícil imaginar alguna cosa en el caràcter humà que reflecteixi menys el caràcter de Crist que la cobdícia. “Perquè ja coneixeu la gràcia de nostre Senyor Jesu-Crist, el qual, essent ric, es va fer pobre per causa de nosaltres, per la pobresa d'ell, fóssiu enriquits” (2 Corintis 8:9, *SBT*).

Només el Senyor coneix el mal que la cobdícia ha causat al llarg de la història. La cobdícia ha derivat en guerres. La cobdícia ha fet que la gent cometi delictes que han implicat la ruïna sobre si mateixa i les seves famílies. La cobdícia pot ser com un virus que s'aferra al seu hoste i consumeix totes les virtuts fins que tot el que queda és cada vegada més cobdícia. L'avarícia és una malaltia que ho vol tot: passió, poder i possessions. Novament, *ho veig, ho vull, ho tinc*.

Llegeix Mateu 26:14 al 16. Què podem aprendre del poder de la cobdícia en aquesta trista història?

Observa les paraules de Judes: “Què em pagareu si us el lliuro?” (Mateu 26:15). Parlant de permetre que la cobdícia invalidi tota la resta! Judes havia estat un privilegiat com pocs en tota la història: va viure amb el Jesús encarnat, va presenciar els seus miracles i el va sentir predicar les paraules de vida. Però *fixa't en allò que l'avarícia i la cobdícia el van induir a fer*.

“Amb quanta tendresa va obrar el Salvador amb aquell que hauria de lliurar-lo! En els seus ensenyaments, Jesús s'esplaiava en els principis de la benevolència que ferien la mateixa arrel de l'avarícia. Va presentar davant Judes l'odiós caràcter de la cobdícia i, més d'una vegada, el deixeble es va adonar que el seu caràcter havia estat retratat i el seu pecat assenyalat; però no volia confessar ni abandonar la seva injustícia” (*DTG 261*).

Qui, si no té cura d'un mateix, no manifesta alguna cobdícia en el seu propi caràcter? Com podem, per la gràcia de Déu, mantenir sota control aquesta tendència natural?

L'AUTOCONTROL

Què diuen els següents versicles, que ens ajuda a entendre de quina manera la gent, rica o pobre, pot protegir-se dels perills que la cobdícia, l'avarícia i l'amor als diners i a les coses materials puguin presentar-li al cristià?

Fets 24:24 al 26

Gàlates 5:22 al 25

2 Pere 1:5 al 9

Aquests versicles són molt rics i estan plens de molts preceptes divins sobre com hem de viure. Però s'observa un fil comú: l'autocontrol. Aquest tret pot ser particularment difícil d'exercir quan es tracta de la cobdícia, l'avarícia i el desig de posseir coses. Només mitjançant l'autocontrol, primer dels nostres pensaments i després de les nostres accions, podem estar protegits dels perills d'aquestes coses de les que hem estat parlant.

Podem exercir aquest control només en la mesura que ens lliurem al poder del Senyor. Ningú, per si sol, pot vèncer aquests trets pecaminosos, especialment si s'han conreat i acariciat per molt temps. Realment necessitem l'obra sobrenatural de l'Esperit Sant a la nostra vida si volem obtenir la victòria sobre aquests enganys poderosos. “No ha caigut damunt vostre cap temptació sobrehumana: Déu és lleial, i no permetrà que sigueu provats més enllà del que podeu suportar; al contrari, amb la prova us donarà també mitjans per a poder-la superar” (1 Corintis 10:13).

Torna a llegir 2 Pere 1:5 al 9. Quin és el camí que Pere assenyala? Quins són els seus passos i com podem aprendre a seguir-los, especialment en la nostra lluita contra la cobdícia i l'avarícia?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: La finalitat última de la humanitat és ser feliç i estar satisfeta. Però l'autorealització mitjançant el materialisme no aconseguirà aquest objectiu. En el més íntim de l'ésser, la gent sap que això és cert i, en canvi, continua amb la seva obsessió per les possessions: *ho veig, ho vull, ho tinc*. Què podria ser més senzill que això? Els adventistes del setè dia, igual que qualsevol altre persona, s'enfronten a la temptació de subscriure als valors del materialisme. No obstant això, l'adquisició contínua de béns no produeix felicitat, satisfacció ni acontentament. Al contrari, produeix problemes, com quan el jove ric es va apartar de Jesús, desgraciat, desanimat i abatut perquè no va sentir ni va obtenir el que volia. “Els valors materialistes s'associen amb un soscavament generalitzat del benestar de la gent, des de poca satisfacció i felicitat a la vida, fins depressió i ansietat, passant pels problemes físics com els mals de cap, els trastorns de la personalitat, el narcisisme i el comportament antisocial” (T. KASSER, *The High Price of Materialism*, pàg. 22).

En altres paraules, els cristians materialistes beuen amb orgull de la font de la riquesa, però es deshidraten espiritualment. No obstant això, si bevem l'aigua que Crist dona, mai tindrem set (Joan 4:14).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Analitza la idea de l'evangeli de la prosperitat. Quins versicles podrien utilitzar els que creuen en aquesta idea, per tractar de promoure-la? Alhora, quins exemples pots trobar a la Bíblia de persones fidels, en que les seves vides són refutacions vivents d'aquest fals ensenyament?
2. Quan el seu primer fill ja tenia alguns anys, un home va dir: “He après dues veritats bíbliques importants d'aquest nen. Primer, que naixem pecadors. Segon, que naixem cobdiciosos”. Qui pot explicar històries sobre la manera en què fins i tot els nens revelen com de cobdiciosos som els éssers humans per naturalesa? Què ens diu això sobre la necessitat de la gràcia divina?
3. “Si busquem l'origen dels nostres problemes”, va escriure algú, “no hauríem testar a la gent per mesurar la seva addicció a les drogues; hauríem testar per mesurar la seva estupidesa, la seva ignorància, la seva cobdícia i el seu amor al poder”. Què té la cobdícia que és tan perjudicial, no només per al cobdiciós en si, sinó també per als que l'envolten? Quins exemples coneixes en què la cobdícia ha causat danys terribles a tots els involucrats?

RESUM: Per reemplaçar la cobdícia amb l'acontentament, hem de prendre decisions que permetin a Déu exercir un control total sobre la nostra vida.